

at det vil blive Følgen af det, vi foretage i Dag. Men ganske vist — ja, lad mig endnu pointere det, deri er jeg enig med alle ærede Herrer — Ministeren kan ikke gribe Oplosningspolitiken, som jeg ingenlunde frygter, men tværtimod vilde modtage med en vis Tilfredshed, med det Paastud, at han ikke har havt et Folkething, der vilde forhandle Sagerne med ham eller ikke give ham endogaa Finantsloven, uden Hentyk til, at det er et provisorisk Ministerium; det Paastud kan Ministeriet ikke bruge med nogen Ret enten lige overfor Høire eller Venstre, det ønsker jeg at betone stærkt, for at ogsaa Befolkningen kan vide det, hvis Ministeriet vil en Oplosningspolitik: Se, nu er det ikke blot det, Folkethinget skal bringes ned til, at anerkjende Ministeriets fortsatte Bestaaen paa lovlig Grund, ved en lovlig vedtagen Finantslov, hvis Indhold man kan enes om, men nu skal Folkethinget end dybere ned, nu skal det ogsaa godkjende, hvad af provisoriske Indretninger Ministeriet tidligere har begaaet. Dette „dybere ned“ haaber jeg skal gaa dybt ned i Velgernes Sind, og Ministeriet skal, hvad jeg ikke tror, det har, eller lad mig sige nu kan have nogen stærk Jølelse af, dog — haaber jeg — faae en Fornemmelse af, at der endnu er Kraft tilbage i det danske Folk. Men, som sagt, det Sandsynligste vilde være: Forslaget forkastes, nogen Udsættelse, Forslaget forelægges ikke igjen, ingen Forespørgsel efter det, og saa fortsætter man i dette douce Farvand, man nu er kommet ind i. For mit Vedkommende har jeg kun at sige: lad os undgaa Skjærene saa meget som muligt, og det værste Skjær er dette Ministerium.

Finantsministeren (Strup): Det hænder saa sjældent, at denne Regjering faar nogen Anerkjendelse af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), at jeg ikke kan nægte mig den Glæde at slaa fast, at Regjeringen virkelig denne Gang har modtaget en saadan. Det ærede Medlem har anerkjendt det som rigtigt, konstitutionelt rigtigt, at Regjeringen har forelagt denne midlertidige Indtægts- og Udgiftsbevillingslov strax, hvorimod det synes at mangle andre ærede Medlemmer i hoi Grad paa en lignende Anerkjendelse, skjøndt de samme ærede Medlemmer tidligere have været enige om i høie Toner at tale om det Uforsvarlige i, at Regjeringen ikke i tidligere Aar strax bragte den midlertidige Bevillingslov frem, en Modsigelse, som endnu ikke er søgt forklaret fra nogen Side. Altsaa, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds

anerkjendte Rigtigheden af, at Regjeringen strax havde bragt den foreløbige Bevillingslov frem. Men naar det ærede Medlem gjorde den Slutning, at det saa var en Selvfølge, at den ogsaa strax maatte tages til Behandling her og forkastes, kan jeg ikke være med til at erkjende Rigtigheden af denne Slutning. Jeg ser ikke, hvad der nøder Thinget, i alt Fald Intet hverken i Grundloven eller Forretningsordenen, til at tage Sagen under Forhandling strax, naar den bliver forelagt, og end mindre ser jeg, hvad der kunde nøde Thinget til denne Gang at fravige den Behandlingsmaade af den midlertidige Bevillingslov, som Thinget to Gange i Fjor lod den tilskyde. Det var efter Opfordring fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein), at den midlertidige Bevillingslov i Fjor i December Maaned — jeg huster ikke Datoen — uden Omtale og uden formel Afstemning gik til 2den Behandling, og det var efter det samme Medlems Forslag, at den blev henvist til Finantsudvalget, og da der paa ny blev forelagt en midlertidig Bevillingslov efter Rigsdagens Sammentræden i Januar, nød den nøiagtig den samme Behandling ogsaa efter Forslag fra samme ærede Medlem. Det er nu netop det samme ærede Medlem, som før i det Par Ord, hvormed han indledede Forhandlingerne, udtalte, at denne Lov skal have den samme Behandling, at Thinget vilde indtage samme Holdning lige overfor dette Lovforslag som i Fjor. En nærmere Forklaring af det for mig tilsyneladende Modsigende deri kunde jeg dog ønske at faae. At det er den samme Holdning, det ene Aar uden Omtale og enstemmigt, det vil sige uden Afstemning, at henviser Sagen til 2den Behandling og Udvalg, og saa i Aar at nægte den Obergang til 2den Behandling, det fornaar jeg ikke at indse. Dersom der i Forelæggelsen af den midlertidige Bevillingslov strax i Begyndelsen af Samlingen laa en særlig mærkelig Fordring om en Godkjendelse af Provisoriet, saa kunde jeg forstaa det, men det er der jo aldeles ikke Tale om, ligesaa lidt i Aar som i Fjor. Jeg ser ikke rettere, end at, naar man i Virkeligheden ønsker en alvorlig Forhandling, saa er den første Betingelse derfor den at skaffe Tid til Forhandling. Det er meget godt, at man hører fra forskjellige Sider om Villighed til alvorlig Forhandling — jeg vil ikke tale om, at man hører fra en enkelt Side udtalt, at det er forud givet, at en Forhandling denne Gang maa føre til et Resultat, jeg er ikke saa sangvinisk — det er meget godt, som sagt, at man hører fra forskellige Sider udtalt en saadan Villighed